

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

Druhý díl bestselleru
DCERA ŽIVOTA

**EVINA
ILUZE**

Má život smysl,
pokud s ním nic neděláš?

**EVINA
ILUZE**

EVINA ILUZE

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

#BESKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © Giovanna and Tom Fletcher, 2020

Translation © Pavla Kubešová, 2020

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2020

Z anglického originálu *The Eve Illusion* vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Michael Joseph, Penguin Books Ltd, London, přeložila Pavla Kubešová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha,

v edici #Booklab v roce 2020

Redakce Jiří Kettner

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-7529-818-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Buzzovi, Buddymu a Maxovi

Michael

Jsem postavený mimo službu.

Zatraceně, oni mě vážně postavili mimo službu. Sotva jsem dostal dost jídla, abych dal žrát kryse, která tu se mnou bydlí. Musím toho chlapíka nakrmit. Tohle místo má být neproniknutelné – je to železná pevnost –, a jemu se přesto podařilo vyškrábat se do výšky devíti set pater a najít ve věži jednoho z mála lidí, který ho hned nezabil.

Předpokládám, že je to *on*. Ale mohla by to být i Eva krysí populace, která je tu zavřená pro svou vlastní „bezpečnost“.

Hodím mu kousek chleba. Překvapuje mě, že tomu říkají chleba, protože je to jen odporná umělá náhražka, kterou vytvořili poté, co ze světa zmizela všechna pšenice. Očichá drobek, a odvrátí se od něj, aniž by ho sežral.

„Ani se ti nedivím,“ zachechtám se a vhodím si zbytek do pusy. Spláchnu ho hltem vody, ale drobek mi uvízne v krku.

Po tom, co jsem provedl, mám štěstí, že jsem vůbec naživu, natož že mi dovolili zůstat v budově a dál vykonávat mé zaměstnání. Patřím k Nejzazší strážci, která zajišťuje nejvyšší úroveň bezpečnosti. Máme jediný cíl: chránit Evu. Nejenom že jsem v tom úkolu selhal, ale tím, že jsem ji odtáhl do výtahu, jsem ji vystavil přímému nebezpečí.

Kdyby se ta situace odehrála jinak, kdyby Ketcha a polovinu týmu nepřekvapil ten výbuch ve svatyni, byl bych... No, Ratty už by tu žádného kamaráda neměl.

Pravdou však je, že mě Organizace proti zániku potřebuje. Počet strážců je nízký a časy jsou napjatější než kdy předtím. OPZ by to samozřejmě nikdy nepřiznala. Není to v souladu s postojem, kterým se prezentují okolí, stěží bijícímu srdci toho, co zbylo z tohoto světa. Někdy mám dojem, že tohle místo je jen jedno velké představení, jen iluze. A myslím, že jsem toho viděl už tolik, že mě nenechají jen tak jít.

Laboratoř.

Krev.

Pokusy.

Evu. Sevru obě ruce v pěst a zaryju si nehty do dlaní tak silně, až mi zapraskají všechny klouby. Myslí mi znovu bleskne její tvář. Bylo to naše první pořádné setkání – jako člen její osobní ochranky už jsem ji samozřejmě viděl nesčetněkrát předtím, ale ještě nikdy nedošlo k vzájemnému očnímu kontaktu. To nám vtloukali do hlavy od prvního dne v zaměstnání. Teď už vím, že byla k smrti vyděšená. Uvězněná se mnou ve výtahu jako v kovovém vězení.

Uvězněná s *mužem*.

Co jsem si proboha myslel?

„*Co se mnou uděláš?*“

Prudce zatřesu hlavou a snažím se ty myšlenky odehnat. Nejvíc mě na tom děsí, že netuším, co bych udělal. Neměl jsem žádný plán. Jen jsem věděl, že ji z té místnosti musím dostat pryč, co nejdál od toho maniaka, který zavraždil matku Ninu, protože věřil, že je to Eva. Musel jsem ji dostat do bezpečí.

Než jsem se vzpamatoval, byli jsme sami a...

Ložnice se rozzáří oslepujícím ledově bílým světlem a to mě vytrhne z úvah. Betonovými chodbami se rozezní poplašné sirény, až mi málem prasknou bubínky. Vyskočím na nohy.

Ratty odcupitá a vzápětí se rozlétnou dveře.

„Turnere!“ zahřmí ode dveří velitel Ryan s naléhavým výrazem ve tváři. „Nejzazší stráž, nástup! Okamžitě!“

„Ale já jsem mimo službu!“ zakřičím, abych přehlušil řev sirén.

„Už ne.“ Ukáže na můj nahý trup a já sleduju jeho pohled k mému čipu – malému kulatému implantátu, umístěnému pod kůží na levé straně hrudi. Slabou červenou zář, kterou jsem vídal v posledních pár dnech, vystřídala osvěžující modrá. Bez jakéhokoli vysvětlení jsem zpátky v aktivní službě.

Něco se přihodilo.

Sáhnu po tričce, přetáhnu si ho přes hlavu a vyjdu za velitelem Ryanem na chodbu, kde už se sbíhají další členové Nejzazší stráže. Zvědavě po mně pokukují, ale já jen pokrčím rameny. Skutečnost, že jsem tady, mě překvapuje stejně jako je, jsem však rád, že můžu být zase s nimi.

Před námi se otevřou kovové dveře kulatého výtahu. Nastoupíme dovnitř a pohlédneme na Ryana, našeho dočasného velitele.

„Tohle není cvičení. Máme důvod věřit, že došlo k napadení věže,“ osvětlí velitel Ryan a na vyholenou hlavu si nasadí matnou černou helmu. Když se podbradník automaticky zapne a utáhne, zaleskne se na ní Evin zlatý emblém. „Vím, že není ideální, že jsem tu namísto Ketcha já, ale musíme se pustit do práce.“

Dveře se zavřou a výtah se rozjede.

„Počkat, my jedeme nahoru?“ vyhrknu. „Jsme na devátém podlaží. Sakra, kde došlo k tomu napadení?“

PŘIJELI JSTE DO DÓMU, oznámí během několika vteřin automatický hlas.

Podíváme se jeden na druhého.

Dóm?

Napadení dómu?

To není možné.

Ryan to povytažením obočí potvrdí, vystoupí z výtahu a zamíří k bráně – neviditelné bariéře, která odděluje věž od dómu. Následuju ho a okamžitě ucítím, jak čip v mé hrudi začíná vibrovat. Dochází k tomu, když procházím skrz průzračný paprsek

energie, který zabraňuje vstoupit nepovolaným osobám a dokáže vyvolat okamžitou paralýzu. Dočasnou, samozřejmě, ale stejně bych se do blízkosti brány nechtěl dostat nikdy, když můj čip svítí červeně. Ani můj krysí kamarád by se nedostal takhle vysoko.

Když si uvědomím, že jsem znovu ve službě, poskočí mi srdce. Velitel Ryan přejede rukou po značce na zdi a se zasyčením se otevře tajná západka. Tyhle skryté zbrojnice jsou vybudovány po celé věži. Jejich umístění znají a přístup k nim mají jen velící důstojníci. Ze zřejmých důvodů tady nedovolí, aby se zbraně dostaly do nesprávných rukou.

Během několika vteřin si oblečeme výstroj a vyzbrojíme se. Tenhle scénář jsme trénovali snad tisíckrát.

„Strážci,“ vyštěkne velitel Ryan.

„Jsmo připraveni, pane,“ zahulákáme v odpověď a seřadíme se.

Zaujmu pozici těsně za velitelem Ryanem. Jasně, kdyby nebylo té nehody ve výtahu, stál bych na jeho místě, ale teď to nemá smysl rozebírat.

V kovové chodbě se najednou rozzáří červené pruhy světla a nasměrují nás k místu, kde došlo ke stavu nouze.

„Nejspíš lokalizovali narušitele,“ podotknu a všichni se dáme na pochod.

STAV NOUZE. V DÓMU JE VYŽADOVÁNA OKAMŽITÁ POMOC, ozve se hlas a přiměje nás ke sprintu rudě ozářenými chodbami, zatímco ostatní zůstávají ponořeny ve tmě.

„Tohle nemůže být pravda,“ zamumlá velitel Ryan do sluchátek v našich helmách.

Všichni víme, o čem mluví. Světlo nás vede do zahrady.

Jakmile se odemknou a otevřou dveře a vpustí nás do Evina světa, drsný beton a chladná ocel zmizí.

Naše zbraně tiše cvaknou. Automaticky se přepnuly a nejde jim střílet.

Eva musí být blízko.

Kradmo se podíváme jeden na druhého. Víím, že jim taky buší srdce, jen ne tak silně jako mně. Neznají Evu jako já. Nevědí, jak vypadá zblízka. Jak voní. Jak...

„Na můstek. Okamžitě,“ přikáže nám ostrý hlas, který neslycháme příliš často. Patří paní Vivian Silvě. Zhlédnu ji před námi. Tváří se netrpělivě.

„Ano, paní Silvo,“ odvěti velitel Ryan a mávne rukou, abychom ho následovali. Jak procházíme kolem, zkoumá nás pronikavým pohledem, a já vycítím její obavy, které za svými kostnatými rysy nedokáže skrýt.

Její oči se setkají s mými, a ten moment jako by trval celou věčností.

Snažím se její pohled rozluštit.

Tohle je moje šance, jak odčinit svůj prohřešek.

„Zatraceně,“ sykne mi do ucha hlas velitele Ryana. „Máme problém.“

Bez ohledu na ohrožené rostliny, které mi umírají pod nohama, se rozběhnu mezi stromy.

Strážci se seskupili u vstupu na můstek – Evino oblíbené místo v dómu. Je to místo, ze kterého může shlížet na svět a přemýšlet, blaženě nevědomá, že celá ta věc je jeden velký podvod. Jsou to ty nejpropracovanější a nejdražší vězeňské zdi v historii, a ona ani netuší, že jimi jsou.

Obrazovky realitelevizí nepřetržitě vysílají alternativní obraz, který kontroluje OPZ, přesněji řečeno, paní Silva. Eva vidí svět, jaký paní Silva chce, aby viděla – nekonečně dlouhé západy slunce, které se po dlouhé hodiny mazlí s mraky, aby nakonec ustoupily tak jasné záři hvězd, že člověk vrhá stín na betonovou podlahu. Dokonalá iluze pro iluzi dokonalosti. A to všechno jen proto, aby Eva měla naději. Aby si myslela, že svět stojí za záchranu. Koneckonců, nikdo jiný ho zachránit nemůže.

„Krucinál, co se to děje?“ rozčiluje se velitel Ryan.

„Zatím nic nevidím. Pokračujte.“ Proderu se mezi šesti dalšími strážci. Mačkají se u dveří, protože se jim nedaří překonat hacknutý systém, který jim brání v cestě. Když přitisknu obličej ke sklu, konečně je uvidím.

Evu a Holly, holografickou projekci, kterou nazývá svou kamarádkou.

„Co to dělají?“ zeptám se.

„Nevím, ale Eva má něco v ruce,“ všimne si velitel Ryan. „Měl jsem za to, že nosit jakékoli předměty na můstek je zakázáno.“

„To je,“ přeruší ho paní Silva zezadu. „A teď přestaňte zírat a otevřete ty dveře.“

„Ano, madam. Strážce Turnere, strážce Finne.“ Velitel Ryan ustoupí stranou a my dva se okamžitě pustíme do práce. Vytáhnu z opasku malou plazmovou čepel a zabodnu ji mezi dvě křídla dveří, ale jsou tak natěsno, že by trvalo celé hodiny, než bych se prořezal skrz.

„Proč jsou ty dveře zamčené?“ zavolá velitel Ryan, když Finn následuje mého příkladu a začne s řezáním.

„Celý systém byl napaden,“ vysvětlí paní Silva ze svého místa pár metrů za námi.

„Napaden? Jak?“ chce vědět velitel Ryan. „Myslel jsem, že celé tohle místo je zvenčí nenapadnutelné, ať fyzicky, tak digitálně.“

„To je. Jenomže tohle se stalo zevnitř,“ pokračuje paní Silva chladně, aniž by odtrhla oči od Evy.

„Pane...“ ozve se strážce Finn. Přestal se prořezávat dveřmi a ukáže na můstek.

Všichni se tam podíváme. A všichni to uvidíme.

„Ne...“ šeptne paní Silva.

Eva se napřáhne a v její dlani zahlédnu malou pestrobarevnou kostku, kterou vyhodí do vzduchu.

Rozhostí se ticho. Nehybně sledujeme, jak se kostka otáčí a klouže vzduchem, dokud nám nezmizí z dohledu. Všichni ale

víme, co Eva vzápětí uvidí. Ta malá kostka se bude vznášet na obloze, jako by ji tam držela nějaká neviditelná síla.

Eva se otočí a s vytržštěnými očima někoho, kdo se právě nečekaně probudil ze snu, nebo spíš z noční můry, zakřičí na svou holografickou společnici.

Hra skončila.

Eva už to ví.

„Rozbijte sklo!“ nařídí paní Silva a všichni rázem začneme konat. Přestanu se rýpat nožem v gumovém těsnění, vytáhnu zbraň a udeřím pažbou do silné skleněné výplně dveří.

Eva pohlédne naším směrem, a mně se zastaví srdce. Při pomýšlení, že mě uvidí mezi touhle smečkou vlků, která ji hodlá ulovit, cítím, jak mi obličej rudne hanbou.

„Turnere!“ zvolá velitel Ryan a já si uvědomím, že jen hloupě civím skrz skleněné dveře. „Ustup!“

Zaslechnu vysoký tón, jak se nabíjí detonační zařízení, a očima instinktivně vyhledám jeho zdroj – na dveřích jsou umístěny dvě náložky.

Rozběhnu se ukrýt. Dveře se roztrhají na kusy a já ucítím tlakovou vlnu. Z umělé oblohy se sype skleněný déšť a skrz něj uvidím, jak Eva skočí.

Okamžitě nastane chaos.

Boty zaskřípou po rozbitém skle a celá Nejzazší stráž se s namířenými zbraněmi vyhrne na můstek. Jsem tam jako první a najdu mihotající se Hollyin hologram, který zápasí s neviditelným nepřitelem. Ať ji pilotuje kdokoli, nejspíš ho právě našli.

Přeletu zábradlí a zahledím se do mračen pod sebou. Velitel Ryan se ke mně připojí, a než skočíme, oba se nadechneme. Při seskoku se mi zhoupne žaludek. I když vím, že je to jen klam, ten pohled je nesmírně realistický.

Dopadneme na obrazovky, které fingují oblohu. Zablikají a zhasnou. Neslouží k tomu, aby po nich někdo chodil, a už vůbec ne párek adrenalinem poháněných strážců. Velitel Ryan vy-

skočí na nohy a vyrazí za Evou. V tu chvíli vedle mě dopadne strážce Franklin.

„Potřebuju posily,“ zapraská mi ve sluchátkách hlas velitele Ryana. Prozkoumám horizont a najdu ji – Evu a těsně za ní... Evu?

Jsou dvě. Muži, kteří je pronásledují, se rozdělili.

„Jsou to hologramy!“ zakřičí paní Silva z můstku.

Vyškrábu se na nohy.

Musím něco udělat.

Musím ukázat, co ve mně je.

Zvednu zbraň. Z hlavně vychází zelené světlo. Eva, skutečná Eva, je pořád blízko – příliš blízko, než abych mohl zbraň použít.

„Mám ji! Dokázal jsem to!“ zadrnčí mi helmou hlas velitele Ryana.

Bleskově sklopím vizor.

„Lokalizuj velitele Ryana,“ přikážu a na displeji se okamžitě objeví jeho zvýrazněná postava. Je asi třicet metrů ode mě a pevně svírá Evin kotník. Eva mu ale dupne druhou nohou do obličeje a Ryan ji pustí.

Idiot. Proto by neměl velet.

Teď mám ovšem šanci já. Ostatní pronásledují falešné Evy, ale já mám přímo před sebou tu pravou.

Šplhá. Já se rozběhnu.

Zatímco běžím po obloze, v zádech cítím pohled paní Silvy. Kradmo se ohlédnu na můstek, ale už tam není. A než otočím hlavu zpátky, Eva zmizí.

„Tam nahoře!“ zavřeští paní Silva, která se k nám na obloze připojila. Páni, ta se ale umí rychle pohybovat!

Ukáže na černou díru, která vznikla vytlačněním jedné obrazovky.

Jsem první strážce, který k otvoru přiběhl, a paní Silva ustoupí stranou, abych jí mohl prolézt. Je tam tma a taky žebřík. Shora slyším Evin kroky na kovových příčkách.

Začnu šplhat za ní, ale vtom BUM!

Tlak v mé hlavě způsobí, že se pustím a spadnu. Přistanu na strážci Matthewsovi pode mnou.

Ucítím, jak kolem mě proudí chladný vzduch, který se snaží uniknout z dómu spolu s Evou. Nejspíš našla průlez. Otevřu ústa, abych vyrovnal tlak v hlavě. Duní mi v uších, teď ale nemám čas se tím zabývat. Znovu se pustím po žebříku, ale než vylezu nahoru, Eva je pryč.

Jakmile vystoupím z dómu a octnu se v chladném, skutečném světě, moje helma zaregistruje změnu v hladině kyslíku. Obklopují mě mračna, která výhružně visí na obloze a shlížejí dolů, jako by očekávala krvavou bitvu. Po obvodu budovy vede úzká kovová lávka. Můj vizor se automaticky sklopí k podbradníku a utěsní helmu, takže se tlak uvnitř ustálí a do helmy začne proudit čerstvý kyslík.

DÝCHEJTE NORMÁLNĚ, instruuje mě automatický hlas.

„Lokalizuj Evu,“ přikáží a světelné šipky mi ukážou směr, kterým mám otočit hlavu.

Tamhle je, daleko vpředu na lávce, a není sama.

Zastaví se mi srdce.

Je s *ním*.

Se synem doktora Wellse. S pilotem, kterého znala. S Bramem.

Ale jak to, že je tady? Vždyť už svým útekem z tohoto místa dosáhl naprosto nemožného. Jak se dostal zase zpátky? To je přece něco úplně jiného.

Rozběhnu se za nimi a moje kroky hlasitě duní po lávce.

Pád dolů je něco tak nepředstavitelného, že se takovou možností vůbec nezaobírám.

„Zaměř Brama Wellse.“ Můj vizor ho zvýrazní.

Zvednu zbraň. Její primární funkce je stále uzamčená, protože jsem příliš blízko Evy. Namířím na Brama, jehož zvýrazněnou siluetu vidím na svém displeji, a stisknu spoušť.

Kulka energie bez smrtících účinků odletí jeho směrem, ale mine.

„Drony vypuštěny,“ oznámí mi do ucha hlas velitele Ryana. Uvidím ho přicházet z protějšího konce lávky. Odřízl Evě a Bramovi cestu. „Nemají kam utéct.“

Přeruší ho hlas paní Silvy. Mocně hřímá vzduchem a všechny přiměje zastavit.

Srdce mi tlučte jako splašené a dýchám tak namáhavě, že stěží slyším, co říká. Zachytím jen konec.

„Tohle je tvůj domov, Evo. Tvůj svět. Tvůj a jenom tvůj. Dokonalý.“

Eva se podívá mým směrem. Mířím na ně svou zbraní.

„Složít zbraně!“ zaječí paní Silva a celá Nejzazší stráž na ty dva přestane mířit.

Už vím, co bude následovat. Bleskne mi to hlavou jako zlá předtucha.

Okamžitě se vrátím zpátky do reality a uvidím, že se to skutečně děje.

Ze žluté bedny, která tu na něj čekala, vytáhne Bram chromovanou rukavici. Upevní kolem Evy postroj, a zatímco na ně hulákají hlasy Vivian Silvy a doktora Wellse, společně přelezou zábradlí.

„Co uděláme, Turnere?“ šeptne mi do ucha hlas velitele Ryana. Uvědomím si, že to vůbec není dobrý velitel, ale už je příliš pozdě.

Ztratili jsme ji.

„Jen se dívej,“ odpovím.

Políbí se.

Usmějí se.

Skočí.

Padají směrem k roztrhaným mrakům pod nimi a zanechávají za sebou tajemné ticho, jako by celý svět zalapal po dechu.

Ten moment se mi neustále přehrává v hlavě, jako by se zadržela jehla gramofonu.

Její rty přitisknuté k jeho.

Její rty přitisknuté k jeho.

Její rty přitisknuté k...

Potřesu hlavou, abych si pročistil myšlenky. Právě jsem na vlastní oči viděl, jak nejdůležitější osoba v historii skočila z nejvyšší budovy na světě, a jediné, na co dokážu myslet, je ten polibek.

Mrknu na kolegy z Nejzazší stráže. Všichni mě pozorují a já ucítím tíhu odpovědnosti, která přichází s touto uniformou. Jako by chtěla, abych je následoval přes zábradlí a skrz mraky.

Vím, co musím udělat, k čemu jsem byl vycvičen... co chci udělat.

Dostanu Evu zpátky.

Eva

Padám vzduchem. Pryč ze světa, který vybudovali jen pro mě. Pryč z jejich vězení a od jejich lží. Pryč od jejich her a jejich manipulace.

Některé z nich jsem prohlédla, samozřejmě, ale jak jsem si mohla být vědoma hloubky jejich podvodu? Tloušťky závoje, který mi Vivian Silva držela po celý život před očima?

Věděla jsem, že Holly je dílo techniky, vytvořené tak, abychom se skamarádily. Jejím prostřednictvím chtěli poznat, jak funguje moje mysl. Věděla jsem, že není skutečná v tradičním slova smyslu, ale i přesto jsem byla ráda, že ji mám.

Jeho.

Brama.

Bohužel, moje vděčnost znamenala můj pád. Přestala jsem svou kamarádku vnímat jako varování. Namísto vzrušení, že si mám s kým povídat, jsem raději měla pohlížet na Holly jako na to, čím skutečně byla – na příklad toho, kam jsou schopni zajít. Mělo mi dojít, že každý východ i západ slunce, všechno krásné, co jsem měla ráda, je uměle vytvořené tak, aby mě udrželi ve své hezké kleci a abych udělala, co ode mě žádali.

Až do tohoto bodu byl můj život založen na lži.

Není snadné se s tím smířit. Kam až sahala jejich zkaženost? Opravdu mě matky, starší ženy, které mě vychovávaly, učily a dennodenně oblékaly, měly rády, jak tvrdily? Byly toho všeho součástí? Anebo se mnou zůstávaly, protože jejich důvody byly tak ryzí, za jaké jsem je považovala?

Při vzpomínce na vrásčitou tvář matky Niny, té dobré duše, která obětovala svůj život za můj, musím věřit, že matky o ničem nevěděly. Pochybovat o nich mě příliš bolí.

Když si pomyslím, že jsem je nechala nahoře ve věži, ucítím provinilé bodnutí. Kdoví co se s nimi stane? Věnovaly mi víc než deset let svého života, a já jim nakonec uteču.

Ale vážně utíkám? Prchám? Anebo jen hledám pravdu?

Nezmýlila jsem se, když jsem Bramovi podala ruku a skočila?

Setkali jsme se teprve podruhé, přestože ho – skrz *ni* – znám po celý svůj život.

Ale znám ho doopravdy?

Není čas klást si otázky.

Bram mě sevře ještě pevněji. Teprve teď si uvědomím, že jsem od chvíle, co jsem se odpoutala od toho, čím jsem kdysi byla, měla zavřené oči. Obličej mám zabořený do Bramova krku, pažemi ho držím kolem pasu a jeho širokých ramen. Nohy, omotané kolem jeho nohou, se mi třesou.

Vítr kolem nás sviští tak znepokojivou rychlostí, že se bojím pohnout. Přiměju se otevřít oči. Dosud se řítíme kolem kolosu budovy, kterou jsem kdysi nazývala svým domovem. Připadá mi podivně cizí, vždyť jsem na téhle straně jeho zdí nikdy nebyla. Je však těžké pořádně si ji prohlédnout, protože z ní nevidím nic než rozmazanou skvrnu.

Padáme bouřkovými mračny, jedním za druhým. Brání nám ve výhledu na to, co máme pod sebou, a zasypávají nás ledovými kroupami. Brzy jsem na kost promočená.

Jak kolem nás burácí vítr, uvědomuju si, jak je svět hlasitý. A barevný. Je vidět záblesky bílé a rudé, tanec světla. Je to tajuplné a děsivé zároveň.

Klesáme stále níž a níž a mračna brzy necháme za sebou. A pak ho konečně uvidím.

Svět pod námi.